

שמואל גונן:

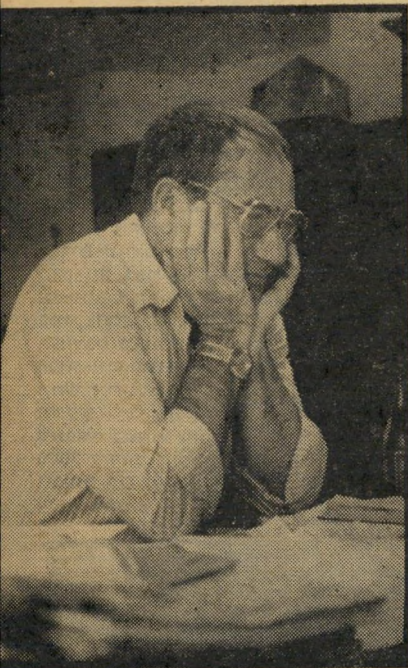
נופגזים ליהלוקים

גורודיש במדי האלוף ובבגדים האזרחיים של איש-עסקים

בחודש אפריל 1976 חלה תפנית קיצונית בחייו של אלוף שמואל (שמואליק) (גורודיש) גונן: אחרי 29 שנות קאריירה צבאית הוא פשט את המדים, והפך להיות אזרחי-השורה. הרעיון לעבוד כשכיר אצל מישהו לא נראה לו, תפקיד ציבורי במסגרת מימסדית הוא לא חיפש, ולמעשה אף אחד גם לא הציע לו, והוא החליט לבחור בשטח שהיה זר לו עד אז לגמרי: עולם העסקים.

גונן בן ה-47 נכנס לשותפות עם התעשיין אפרים אילון ושני בניו, ארנון ורמי, ועם קצין-צבא לשעבר בשם אלי קצירי, וזוהו קרוב לשנתיים הוא מכהן כמנהל-כללי של חברת יצוא ויבוא בשם "גאמא אינטרנשיונל טרייד". למה דווקא "גאמא"? רצינו שם חסר משמעות פוליטית או עיסקית, הוא מסביר, "אלפא וביתה כבר היו תפוסים. אם גאמא לא היה פנוי, היינו ממשיכים לדלתא". אחת המסקנות הראשונות אליהן הגיע המנכ"ל הטרי היתה שאם רוצים להיות בטוחים בטיבו של מוצר אותו רוצים לייצא, צריך להיות מעורבים בתהליכי הייצור שלו, והוא החל לפעול בכיוון זה. שטח-הפעולה של "גאמא" מתרחבים כל הזמן, ויש לה כבר כמה חברות-בת.

"אם מזוים אותם ממקום, אני מתבלבל", הוא מודיע, "אף פעם לא הייתי טוב בניירות. בצבא הייתי רגיל שמכינים עבורי את כל הקשור בניירת. נו, שם יש מנגנון שלם לכל דבר, משק עבדים ממש, ולא שוקלים כמה זה עולה לעומת כמה זה שווה. במשק האזרחי צריך לחשב כל דבר, כדי שהחברה תהיה, בסופו של דבר, ריווחית". משבר-געגועים לצבא אין ולא היה לו. הוא נמלט מזה, לדבריו, בזכות "טיפול-הגמילה" של ועדת אגרנט ומסקנותיה לגביו, וטוען שלמעשה השתחרר מן הצבא לא רק באופן רשמי, אלא גם מבחינה נפשית.

הקשר עם קולגים-לשעבר נשמר. יש כאלה שבאים להתייעץ. עכשיו יש לו יותר זמן להקדיש למישפחתו — לאשתו רינה, לבת אירית (23), הלומדת הוראה בסמינר-הקיבוצים ולבן החייל אמיר (20). תוך שנה מקווה גורודיש להשלים את כתיבת ספרו, המתחיל בהתמנותו כאלוף פיקוד הדרום בשנת '73 ומסתיים בדו"ח

תחילה עסקה החברה בייצוא מטפיי תרסיס לכיבוי-אש. לדברי גונן, זהו מוצר מהפכני, חדש בעולם, שמונע התלקחות חומרים שונים, ובתוכניתו לרסס כמה מיבני-ציבור בארץ. מאוחר יותר עברה החברה גם לייצור מוצרי-אלקטרוניקה מתוחכמים לשימוש צבאי ולתיווך בסחר נשק, וכרגע מתבשלים שלושה פרויקטים חדשים: הקמת בית-חרושת לאקדחים (רישיון והשקעת-חוץ בסך מיליון דולאר יש כבר), הקמת חברת-ייצור של חלקי-חילוף למכוניות ולנשק (רק למטרת ייצוא לארצות-הברית) וחיפוש יהלומים במרכז אפריקה.

מישרדי החברה ממוקמים בבית הדר בתל-אביב. על אחד הקירות בחדר המנכ"ל תלויה מפת העולם. בכספת הגדולה שבפינה שמור תא מיוחד לאוסף המפורסם של האלוף-לשעבר: למעלה ממאה אקדחים. אחד מהם נמצא דרך קבע בכיס הפנימי של הז'קט שלו. שולחן-הכתיבה הגדול עמוס ניירות.

בילבול מול הניירת

ועדת אגרנט. הוא מרבה בנסיעות לחו"ל, ואת שעות-הטיסה הרבות הוא מנצל לקריאת ספרים.

רמת-החיים של גורודיש נשארה כשהיתה, פחות או יותר. הוא עדיין חי ממשכורת חודשית, אם כי כעת היא גבוהה מאשר אי פעם בחייו. "החברה לא הגיעה עדיין לשלב של חלוקת-רווחים", הוא אומר, "את הרווחים אנחנו משקיעים בפיתוחה. אבל לפחות אני לא גומר עכשיו את החודש בעזרת משיכות-יתר מחשבון-הבנק שלי. את משיכות-היתר נהגתי לכסות בעזרת הלואות מן הצבא, שאותן אני משלם עד היום, ואשלב עוד כמה שנים". בכסף הרב שיהיה לו, ככל הנראה, בעתיד הוא רואה רק אמצעי להשגת דבר מסויים. מה הדבר — את זה הוא לא מוכן לגלות בינתיים. "לא כדאי לדבר על משהו בלתי-מוגמר", אומר שמואל גורודיש-גונן, "כולם יידעו על כך בוא הזמן, זה לא יהיה חבוי מתחת לשולחן".

אפשר לנחש שהוא יקדיש חלק מהונו לניהול מאבק משפטי לטיהור שמו, שהוכתם לדעתו במסקנות ועדת אגרנט. הוא עדיין לא חי חיי-מותרות, וגם לא שואף לכך. לדעתו זה לא משנה את איכות החיים. ואפילו אם הוא יטבע בערימות-יהלומים, אין שום סיכוי שעל אצבעו הקטנה תתנוסס טבעת-יהלום. הוא לא הטיפוס.

גונן ליד מוצר הייצוא שלו: תרסיס מהפכני לכיבוי-אש